

Koen wriemelde en trok uit alle macht.

Hij kreeg zijn borst boven op de muur.

‘Schiet op!’ gilde Eefje.

Koens hoofd was al zover dat hij aan de andere kant van de muur omlaag kon kijken. Ontsnapping! schoot door hem heen. Tegelijk liepen de rillingen over zijn rug: als hij nu zou vallen...

Er sloeg een golf woede door hem heen, hij mocht niet aan zoiets denken!

Hij sloot zijn ogen en krabbelde, trok en wrong.

Zijn kleren bleven aan de bakstenen haken. Terwijl hij zich omhoog trok, zakte zijn broek omlaag en scheef. Hij voelde de ruwe bakstenen schuren tegen zijn buik en over zijn enkels. Ze schaafden langs zijn handpalmen. Een scherpe pijn toen de nagel van zijn wijsvinger scheurde.

Maar het lukte: hij lag plat op zijn buik boven op de muur: één been en arm links ervan, één been en arm rechts ervan.

Hij opende zijn ogen en keek naar Eefje.

Ze had haar voet al op de deurklink. Ze hinkte op één been en probeerde met haar handen houvast boven zich te vinden aan de deur. Maar dat ging niet.

Ze keek angstig om naar de roodharige zombie die naar haar greep.

Eefje gilde en hinkte een stukje opzij.

Koen omklemde de muur met zijn benen en stak zijn arm omlaag naar haar.

Ze greep zijn hand vast.

Koen beet op zijn tanden en trok Eefjes hand omhoog.

Ja, het lukte. Met haar andere hand greep zij de bovenkant van de muur.

Koen trok zijn been op om plaats voor haar te maken.

Ze slingerde haar voet boven op de muur. ‘Ja, ga maar.’

Koen greep de muur met beide handen en liet zijn benen omlaag-glijden. Even bleef hij aan zijn handen aan de muur hangen. Hij liet los en landde veilig op het asfalt aan de andere kant. Achter zich hoorde hij de auto’s al voorbijrijden.

Eefje krabbelde de muur op. Ze lag op haar buik erbovenop, liet haar ene been zakken en wilde het andere bijtrekken.

Koen reikte omhoog naar haar voet en pakte hem vast. ‘Laat je maar zakken, ik heb je.’

‘Aah!’ gilde ze.

Met een ruk schoof ze opzij. Haar voet schoot uit Koens handen.

‘Help. Ze heeft mijn enkel!’ Eefje klauwde zich vast aan de muur.

Koen sprong en greep haar been. Hij trok het terug omlaag.

‘Laat los!’ Eefje zette zich schrap en spartelde. ‘Trut!’

Aan haar bewegingen kon Koen zien dat ze trapte en schopte naar de internetzombie.

Koen ging met zijn volle gewicht aan Eefjes been hangen.

Ze schreeuwde het uit. ‘Laat me los.’ Ze schuimbekte.

Plotseling viel Koen omlaag... zijn handen nog om Eefjes enkel heen. Hij kwam wankelend neer en sloeg achterover.

Eefje viel boven op hem.

De lucht werd uit zijn longen geperst. Hij snakte naar adem.

Eefje keek hem aan. ‘Ben je oké?’

Koen hapte. Zijn longen vulden zich weer met lucht. Kuchend en diep doorademend knikte hij.

Eefje stond op. ‘Auw!’ Ze zakte door haar enkel.

Koen krabbelde hijgend op.

Gebonk tegen de poort!

Achter de muur klonken steeds meer stemmen: ‘Samen zijn we verbonden. Verbonden zijn we samen.’

De poortdeuren kwamen een stuk naar buiten. Boven verscheen al een spleet. Ze rammelden op en neer alsof ze op springen stonden.

‘We moeten hier weg,’ hijgde Koen.

Eefje stond gebukt en wreef met een pijnlijk gezicht over haar enkel. Ze had tranen in de ogen.

‘Gaat het?’ Koen raapte zijn rugzak in het gras naast het asfaltpad op.

Eefje richtte zich op en zette voorzichtig haar gewicht op haar voet. Ze kneep haar ogen dicht van pijn en strompelde weg bij de poort. ‘Gaat wel.’ Ze keek rond.

Haar oog viel op haar rugzak in een struik naast het pad.

‘Doe ik wel.’ Koen liep er al op af. ‘Loop maar.’

De poort rammelde steeds harder op en neer. ‘Samen zijn we verbonden.’ Het zag eruit alsof aan de andere kant een tsunami tegen de poort stond te drukken.

Koen gespte zijn rugzak op zijn rug, raapte die van Eefje op en gooide die over zijn schouder. ‘Kom.’ Hij pakte Eefjes hand. ‘Steun

maar op mij.’

Eefje legde haar arm op zijn schouder en hinkte met Koen mee het asfaltpad af. ‘Waarnaartoe?’

Koen had er geen antwoord op. Hij keek rond en mompelde: ‘We kunnen hier niemand vertrouwen.’

Dwars voor hen lagen het trottoir en daarachter de hoofdweg naar Bodelburg. Daar weer achter, parallel aan de weg, liep het spoor. Het station was een klein stukje terug het dorp in. Aan de overkant van het spoor lag het bos.

Koen keek links en rechts. Aan de ene kant gingen ze dus terug het dorp in, aan de andere de bebouwde kom uit. ‘Op straat kunnen te veel mensen ons zien. We moeten naar een stil plekje waar politie en internetzombies ons niet kunnen vinden. Ons verstoppent.’

‘Ik weet een verlaten hut.’ Eefje wees naar het bos. ‘Daar heb ik vroeger legertje gespeeld. Komt bijna nooit iemand. Hooguit misschien wat kinderen.’

‘Klinkt goed. Het bos in dus?’ Koen keek even om. De poort stond nog steeds te rammelen. Maar hij hield de internetzombies in ieder geval nog tegen.

Eefje knikte.

‘Hoe ver is het?’ vroeg Koen. ‘Kun je dat halen?’

Ze liet haar arm van Koens schouder glijden, zette haar voet zorgvuldig neer en beet op haar tanden. ‘Ja, hoor. Gaat wel.’ Ze gaf hem een hand.

Haar hand voelde koud en kwetsbaar aan. Koen voelde zich rot: hij was het die haar in gevaar had gebracht. Het was zijn schuld dat ze nu pijn had. Als er nog iets ergs met haar zou gebeuren... hij zou het niet kunnen verdragen. Hij zou het niet toelaten!

Tegelijkertijd had Koen weer die vlinders in zijn buik. Het was een fijne gedachte dat hij haar hand kon opwarmen, dat hij haar kon steunen en beschermen. Even moest hij denken aan het hand-in-hand staan van de internetzombies.

Nee, dit was iets heel anders!

Eefje gaf een rukje aan zijn hand. ‘We moeten hier weg.’

Ze had gelijk. ‘Hier het spoor over?’ Koen knikte naar de overweg bij het station.

‘Ja.’

Koen leidde Eefje het trottoir op in de richting van het station, een

stukje terug het dorp in aan de overkant van de weg. Daar was een wegversmalling met een zebrapad waar de auto's voor moesten afremmen. De beste plaats om over te steken.

Koen keek even opzij en fronste. 'Volgens mij beweegt de poort niet meer.'

'Hebben ze het opgegeven?' vroeg Eefje.

Door het verkeerslawaaï kon hij niet horen of er nog aan de deur werd gerammeld. 'Ik weet niet of...'

'Koen!' viel Eefje hem in de rede. Ze wees opzij naar de voorkant van het verzorgingshuis.

Bejaarden en verpleegkundigen met lege blikken marcheerden door de hoofdingang het gebouw uit en stevenden recht op hen af. Aan hun lipbewegingen was te zien dat ze 'Samen zijn we verbonden' zeiden.

Eefje begon meteen sneller te hinken.

Koen wilde wegrennen. Hij trok Eefje mee.

'Auw! Mijn enkel!'

Koen dwong zich langzamer te lopen. 'Rustig aan. Ook in wandeltempo zijn we nog sneller dan zij. Geen reden tot haast.'

'Kijk daar.' Eefje wees recht vooruit.

Uit de huizen verderop in de straat kwamen mensen hun kant op.

'Shit!' zei Koen. 'Ze zijn besmet!'

De eerste van die internetzombies zouden het zebrapad eerder bereiken dan zij.

Koen keek om of ze hier al konden oversteken.

Er kwamen constant auto's langs.

'Kun je een beetje sneller?' vroeg Koen.

Eefje gaf geen antwoord. Ze legde haar arm weer op Koens schouder en begon met grote sprongen te hinken op haar goede been.

Koen begon half te rennen om haar bij te houden.

Eefje en Koen hijgden en zweetten.

Koen keek naar de internetzombies. Het voelde vreemd aan om recht op hen af te lopen. Maar nergens was een gaatje in het verkeer om te kunnen oversteken. Ze moesten naar dat zebrapad.

Gelukkig gingen ze nu snel genoeg. Ze zouden er eerder zijn dan die internetzombies. Hij wist het zeker. Nog maar een paar stappen.

Hij hoorde de internetzombies al boven het verkeer uit: 'Samen zijn we verbonden.' Ze pakten hun mobiele telefoons, richtten ze op

Koen en lieten ze flitsen.

Koen dekte zijn ogen af met zijn vrije hand. Hij kon nu alleen zijn voeten nog zien. En hij moest een beetje scheefhangen met zijn schouder om te voorkomen dat Eefjes rugzak van zijn schouder gleed.

Samen met Eefje passeerde hij de auto's die afremden voor de wegversmalling en het zebrapad.

'Zijn we ze nog voor?' vroeg Koen.

'Ja,' zei Eefje.

Uit zijn ooghoek zag hij een glimp van het zebrapad.

Hij draaide meteen de hoek om en liep het zebrapad op.

'Koen!' Eefje rukte hem terug.

Hij trok zijn hand weg van zijn ogen.

Piep! Een enorm grote zwarte auto kwam recht op Koen af.